

результативність своїх дій і про їхню готовність до засвоєння навчального матеріалу); стимулювальну (спонукання учнів молодшого шкільного віку до розв'язання нових завдань); інформувальну; оцінну [1].

Таким чином, можна виокремити шляхи вдосконалення системи методичної підготовки майбутнього вчителя іноземної мови в початковій школі: збільшення кількості аудиторних годин, відведених у навчальному плані на дисципліну «Методика викладання іноземних мов»; вивчення методики наскрізно, тобто упродовж усього терміну навчання у ЗВО; оновлення змісту методики викладання іноземних мов; використання інноваційних технологій підготовки майбутнього вчителя; зміщення акцентів з теоретичної на практичну спрямованість курсу.

Список використаних джерел

1. Пінчук І. О. Англomовна компетентність як складник системи професійної підготовки майбутніх учителів початкових класів. *Молодий вчений*. 2014. № 12 (15). С. 177–180.
2. Свиридчук О. Технології викладання іноземних мов у вищій школі України. *Сучасна іношомовна освіта в Україні: стан, проблеми, перспективи*: матеріали Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (16 жовтня 2014 р., м. Умань). Умань, 2014. С. 226–228.

Боднар Д. М.,
*кандидат педагогічних наук,
асистент кафедри педагогіки та
управління навчальним закладом,
Кам'янець-Подільський національний університет
імені Івана Огієнка
(м. Кам'янець-Подільський)*

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В СИСТЕМІ ОНЛАЙН-ОСВІТИ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

*Мета навчання – навчити давати собі раду без вчителя.
Американський письменник, філософ Е. Хаббард*

Карантин висвітлив проблему готовності як вчителів і учнів закладу загальної середньої освіти, так і викладачів й здобувачів вищої освіти закладу вищої освіти до роботи в умовах онлайн-освіти та застосування дистанційних технологій навчання. З-поміж викликів, які поставило перед нами життя, можна виокремити як методичні проблеми, пов'язані зі слабким володінням або ж неволодінням вчителями та викладачами методиками викладання в режимі онлайн; проблеми, пов'язані зі слабким володінням інформаційними технологіями учасників освітнього процесу; технологічні проблеми, що

обумовлені відсутністю інформаційних ресурсів, технічних засобів і каналів телекомунікації та психологічні проблеми, пов'язані зі складністю пристосування до умов роботи в дистанційному форматі за допомогою сучасних інформаційних телекомунікаційних технологій як вчителів, викладачів, так і учнів й студентів, що й обумовлює актуальність вирішення проблеми підготовки вчителя закладу загальної середньої освіти до роботи в системі онлайн-освіти.

Онлайн-освіта має низку особливих інструментів, що потребують вивчення. Хоча ми маємо певний вітчизняний і зарубіжний досвід практики дистанційної освіти (проблеми дистанційного навчання досліджували О. О. Андрєєв, М. Мур, А. Кларк, В. І. Овсянніков, Є. С. Полат, В. І. Солдаткін, М. Томпсон, А. В. Хуторський та ін.), педагогічні та психологічні аспекти системи дистанційної освіти залишаються й до сьогодні найменш науково-теоретично обґрунтованими. Це обумовлено тим, що застосування нових інформаційних форм навчання принципово змінює філософію освіти, підходи до навчання, способи та засоби взаємодії викладача і здобувача вищої освіти.

Сьогодні вимагає, щоб заклади вищої освіти трансформуватися у ресурсні центри. А отже потребує перегляду в освітньо-професійних програмах підготовки фахівців педагогічних спеціальностей перелік компетентностей та додавання тих компетентностей, які пов'язані з розвитком навичок самоорганізації та самостійного вивчення навчального матеріалу в умовах соціального дистанціювання, необхідні для опанування навчального матеріалу, джерелом якого є ресурси інформаційного освітнього простору, розміщені на різних онлайн-платформах, навчальних порталів закладів вищої освіти, зокрема модульному об'єктно-орієнтованому динамічному навчальному середовищі (MOODLE).

Трансформації, що відбуваються зараз в умовах дистанційного навчання – виклик не лише здобувачам вищої освіти, але й тим, хто їх навчає. В освітньому процесі відбувається зміна ролей агентів навчання: здобувач вищої освіти стає інтерпретатором знань, а викладач – координатором освітнього процесу, на якого покладається обов'язок розміщення навчальних матеріалів на онлайн-платформах, консультування, керівництва виконанням курсових і дипломних робіт (проектів). Це вимагає від науково-педагогічного працівника значного часу на підвищення рівня своєї кваліфікації, опанування нових методик, технологій навчання та впровадження їх в освітній процес, забезпечення систематичної й ефективної інтерактивності процесу навчання. Зауважимо, що дистанційне навчання вимагає й більших витрат часу, ніж очне навчання, що викликає необхідність мотивування науково-педагогічних працівників і потребує перегляду на рівні держави параметрів обсягу роботи та

годин навчального навантаження науково-педагогічних працівників й наявного рівня оплати їхньої праці.

Специфіка дистанційного навчання, зокрема знеособленість спілкування, перебування довгий час біля монітору, занурення у віртуальне середовище, вимагає від здобувача вищої освіти досить високого рівня самомотивації до власного навчання та самодисципліни. Відсутність цих якостей веде до зниження рівня результативності навчання, що, окрім того, може бути обумовлено й індивідуальними особливостями здобувача вищої освіти, зокрема переважанням способів сприйняття інформації, а отже існує необхідність забезпечення інваріантності спілкування з кожним здобувачем вищої освіти, психологічної підтримки учасників освітнього процесу, які її потребують.

Викликом дистанційного навчання є забезпечення об'єктивності оцінювання навчальних досягнень здобувачів вищої освіти, надійної аутентифікації особи, що навчається, зокрема під час екзаменів та атестації здобувачів вищої освіти.

Ризики дистанційного навчання пов'язані й з проблемами технологічного характеру, у тому числі технічного й програмного забезпечення – наявністю комп'ютера та доступу до Інтернету. Забезпечення технічних ресурсів науково-педагогічних працівників і здобувачів вищої освіти накладає на заклад вищої освіти певні фінансові витрати, необхідність модернізації веб-сайту, створення опцій в особистих кабінетах здобувачів вищої освіти, щоб вони мали змогу отримувати необхідну інформацію в одному місці. Доречним є проведення консультацій адміністраторами веб-сайтів науково-педагогічних працівників та здобувачів вищої освіти.

Будь-які зміни, особливо пов'язані з екстремальними ситуаціями, є стресом. Але це не привід для зупинки. Варто продовжувати шукати нові можливості та використовувати ситуацію для розробки нових підходів до організації освітнього процесу та втілення нових ідей і технологій навчання.